

Paasto osa 10:

Takaisin Jumalan syliin

Heräsin jo viideltä, kävin vessassa ja palasin takaisin sänkyyn. Paaston aikana nestettä poistuu elimistöstä ällistyttäviä määriä, joten aamuyön vessassakäynnit eivät mitenkään yllätä. Pyysin sänkyyn palattuani, että Jumala antaisi minulle vielä tunnin verran unta.

Samassa ymmärsin yhden elämäni kipupisteistä: yritän pärjätä itsekseni. Sen sijaan, että turvautuisin Jumalaan kaikissa elämäni ongelmissa - kuten nyt käyttäessäni Jumalaa unilääkkeenä - yritän selvittää ongelmat itse. Kuitenkin ratkaisuni ovat olleet aina mekaanisia. Olen tehnyt asiat vanhan kaavan mukaan, käyttäen hyväksi jo olemassa olevaa. Myös lopputulokset ovat olleet mekaanisia, konservatiivisia, vaikka ne voivatkin muiden mielestä vaikuttaa luovilta ja jopa ennennäkemättömältä. Näköharha johtuu siitä, että minulla on pitkän elämäkokemuksen myötä enemmän muilta lainattavaa kuin suppeamman elämän eläneellä.

Oikeastaan kun asiaa ajattelee, pelkällä hyvällä järjellä tehdyt ratkaisut eivät ole koskaan olleet kovin pitkään iloa ja onnea tuottavia. Ainoastaan ratkaisut joissa sydän on mukana, ovat sellaisia olleet. Siellä sydämessä asuu Jumala.

Mutta niinhän paholainen toimii. Se on materiaalisen todellisuuden herra, ja materiaan kuuluvia ovat myös tunteet ja ajatukset: ne kumpuavat aistien syyttäminä kokemusmaailmasta ja aistit ovat osa kehoa. Paholainen yrittää vakuuttaa, että ajatukset ja tunteet ovat totta, ja käyttää sitten kaikkia rationaalisia keinoja tehdäkseen meistä materiaan orjia. Ja nauraa käkättää kun sätkimme maailman vankina ilman ulospääsyä. Jauhaen samoja ajatuksia päivästä toiseen, edes niitä huomaamatta; reagoiden ärsykkeisiin mekaanisesti.

Paastokilvoittelu on oiva paikka Paholaisen toimia. Monet painoonsa tyytymättömät innostuvat ensimmäisen paastoviikon painonpudotuksesta. Kyllähän siitä tietysti hartiat suoristuvat kun painosta kolme-neljä kiloa hupenee ja olo tuntuu lapsellisen keveältä. Silloin tietysti Piru iskee kimppuun ja kertoo, mikä olisi hänen mielestään kauniin, terveen ja nuoren Minän ihannepaino. Saattaapa kaivaa esiin vanhan rippikoulukuvan ja tokaista että katso miten sinäkin olet joskus ollut niin viaton ja kaunis, eikä yhtään rasvaa... heittäytyy sitten vielä avuliaaksi ja kertoo missä ajassa tilastokäyrän mukaan sinusta tulee samanlainen kun näin hyvin paino romahtaa.

Mikä masennus kun vaaka alkaakin taapertaa samoilla lukemilla seuraavina päivinä, tai paino saattaa jopa päivittäin hieman lisääntyä! Piru on ovela. Se pistää oikeudenmukaisuuden vaakaan (nyt kun kerran vaa'alla olet) toiselle puolelle mielikuvia kaikista kieltäytyksistä, ja toiseen vaakakuppiin pysähtyneen painonpudotuksen ja kaiken nähdyn vaivan ja epämukavuuden. Järkeilyn tulos on selvä! Eikun jääkaapille!

Jatkoin aamuyötä miettimällä, mitä tarkoitusta varten yritän pärjätä niin pitkään kuin mahdollista ilman Jumalaa. Yritätkö todistaa jollekin jotain? Itselleni? Muille?

Ehkä joskus olen niin tehnyt kun olen yrittänyt taistella muiden samanlaisten kanssa paikastani auringossa. Ja tuosta käyttäytymisestä ja reagoinnista tuli niin olennainen osa

minua, että en ole sitä edes huomannut. Kukapa sitä kyseenalaistaa käyttäytymistään ellei ole aivan pakko.

Nyt kun elän hengellisessä maailmassa jossa materia näyttäytyy hengellisen läpi, entiset reagoinnit tuntuvat ääliömäisiltä. Olen ääliö! ajattelin. Minä olen ääliö, sinä olet ääliö, me kaikki olemme ääliöitä! Voisimme halutessamme jättää kaikki ongelmat Jumalan ratkaistaviksi ilman huonoa omaatuntoa. Aivan samoin kuin sanon Jumalalle tarvitessani unta että Herätä minut tunnin kuluttua. Se on aina toiminut, samoin kun se toimi myös tietokoneen kanssa.

Mietin samalla, että monella Jumalaan luottamattomalla kyse saattaa olla toki vanhojen toimintamallien orjana olemisesta, mutta saattaahan se johtua heikosta uskostakin. Luotanko siihen, että kulloinenkin paino on minulle hyväksi juuri sillä hetkellä, eli hyväksynkö ruumiini osaksi minuutta. Luotanko siihen, että Jumala auttaa. Onko minulla uskallusta heittäytyä Jumalan syliin vaikka haluaisin koko olemuksestani olla itseriittoisa ja pärjätä.

Pelkkä rukous ei ole yhteyttä jumalaan. Ihminen voi posmottaa Isämeitä koko päivän ja yrittää taistella esiin tunkevia epämieluisia ajatuksia vastaan hiki otsalla heimeillen. Mutta jos sydän ei ole mukana rukouksessa, voisi pelkän hölöttämisen sijaan tehdä jotain kannatettavampaa. Vaikkapa lukea raamattua tai rauhoittaa mielensä avannossa tai hyvän ihmisen seurassa. Muuten Jumalalle puhuminen on kuin yrittäisi huudella rappukäytävästä jonkun sattumanvaraisesti valitun postiluukun kautta, että tuln vaan hakemaan niitä minulle kuuluvia huonekaluja.

Rukoukseen pitää asennoitua kuin painonnostoon. Siihen pitää valmistautua, kuulostella miltä kehossa tuntuu ja minkälaista harjoitusta nyt tarvitaan: mennäänkö etukäteissuunnitelman mukaan vai muutetaanko ohjelmaa. Ei kukaan lähde salille “nostelemaan” painoja tai keho menee rikki tai motivaatio karkaa. Ennen kutakin nostoa keskitytään, käydään mielessä liikerata läpi, hiljennytään tangon edessä ja annetaan mennä ilman ajatuksia. Jälkeenpäin mietitään miten nosto meni ja mitä siinä oikein tapahtui. Näin myös rukoillessa. Muuten mieli menee rikki, painot karkaa minne sattuu tai tulee ylikuntoon.

No, näin evästettynä nousin keittämään aamukahvia ja antamaan Omppu-koiralle ruokaa. Onneksi sitä Ompun ruokaa ei tarvitse tehdä, haukku kun saa nämä muutamat viikot dieettiruokaa suoraan pussista. Eikä siltäkään näytä kilot karisevan...